

ЕТО ТИ И СЕДЕМ

Превод от италиански: Иван Тонкин, 1999

chitanka.info

Една жена имала много едра и лакома дъщеря. Когато майка ѝ давала да яде супа, дъщерята изяждала всичко ваницата и искала още и още. Майката сипвала и казвала:

— Три... четири... пет...

Когато стигнала до седем, майката, вместо да ѝ напълни паницата, я удряла по главата, викайки:

— Ето ти и седем!

Веднъж покрай тяхната къща минал богат младеж. Той видял през прозореца как майката налагала дъщеря си, като викала: — Ето ти и седем!

Едрата красавица се харесала на младежа. Той влязъл в дома им и попитал:

— Седем ли? Какво седем?

Майката се срамувала да произнесе, че дъщеря ѝ била толкова лакома, и затова отговорила:

— Седем?... Седем вретена прежда! Дъщеря ми е толкова работна, че скоро ще изпреде и вълната по самите овце! Тази сутрин тя изпреде седем вретена и не иска да спре! Затова я наказвам. Нека да си почине.

— Щом е толкова работна — казал мъжът, — дайте ми я за жена. Но най-напред ще я проверя дали наистина е толкова работна.

Той отвел девойката у дома си и я оставил в стая с къдели от вълна за предене.

— Аз съм морски капитан, — казал той — и заминавам на далечно плаване. Ако до моето завръщане изпредеш тези къдели, аз ще се ожена за теб.

Освен къдели в стаята имало красиви дрехи и скъпи украшения, защото той бил много богат.

— Когато станеш моя жена, всичко това ще бъде твое.

По цели дни девойката мерела дрехите, слагала си скъпоценните украшения и се оглеждала в огледалото. Слугите от сутрин до вечер ѝ носели ядене. Но тя не докосвала къделите.

Така дошъл и последния ден: сутринта очаквали капитана. Натъжила се девойката, защото никога нямало да стане жена на капитана и горчиво заплакала.

Най-неочаквано през прозореца долетяла някаква купчина парцали, паднала в краката ѝ и след това се превърнала в старица с

дълги мигли.

— Не се бой от мен — казала старицата, — дошла съм да ти помогна: аз ще преда, а ти ще навиваш преждата на вретена.

Никой на света не е бил виждал по-бърза предачка от тази старица! За четвърт час тя изпрепа всичките къдели. А миглите ѝ се удължавали и станали по-дълги от носа ѝ дори по-дълги от брадичката ѝ...

— Как да ти се отблагодаря, добра жено?

— Не искам нищо, стига ми само да не забравиш да ме поканиш на сватбата, когато се омъжиш за капитана.

— Но къде ще те намеря, за да те поканя?

— Ти само извикай: „Колумбина!“ и аз ще дойда. Но горко ти, ако ти забравиш името ми и не ме поканиш — цялата твоя прежда ще се превърне във вълна.

На следващия ден капитанът се върнал и видял, че преждата била готова.

— Отлично — казал той, — изглежда, че съм намерил жената, която търсех. Виж какви дрехи и накити съм ти накупил. Но сега аз трябва да замина на друго плаване и ти ще трябва да преодолееш ново изпитание. Оставям ти два пъти повече къдели и ако ти ги изпредеш до завръщането ми, ще се оженя за теб.

Както и първия път девойката по цели дни се гиздела с дрехите и накитите, а къделите си стояли непокътнати. И отново младата невеста седнала да плаче.

Но изведнъж се чул шум и от комина в стаята тупнала една купчина от парцали, която се превърнала в старица с увиснали устни. И тя, както първата старица, обещала да помогне на девойката и започнала да преда още по-бързо, отколкото старицата с дългите мигли. И колкото по-бързо тя предяла, толкова повече устните ѝ увисвали. Не изминал и половин час и всичката прежда била готова. Старицата не искала и да чуе за благодарност, помолила само да я покани на сватбената трапеза:

— Ти само извикай: „Колумбара!“. Но да не забравиш името ми, иначе от моята помощ няма да има никаква полза и тогава горко ти!

На другия ден се върнал капитанът и още от вратата запитал:

— Готова ли е преждата?

— Разбира се! И то отдавна! — отговорила тя.

— Тогава вземи тези премени и накити. Ако до завръщането ми от последното ми плаване, изпредеш тези тройно повече къдели, обещавам ти, че веднага вдигаме сватбата.

Както и преди девойката си спомнила за работата едва последния ден: през останалото време тя и не погледнала към вретеното. Неочаквано от водосточната тръба се търкулнала една купчина от парцали и от нея излязла старица със стърчащи зъби. Тя веднага се хванала за работа и колкото по-бързо предяла, толкова повече се удължавали зъбите ѝ. След като свършила работата, старицата каза:

— Не забравяй да ме поканиш на сватбената трапеза, достатъчно е да извикаш: „Колумбун!“ и аз ще дойда. Но ако го забравиш, по-добре е да не беше ме срещала.

Завърнал се капитанът и като видял, че преждата е готова, останал много доволен.

— Добре — казал той, — сега ти ще станеш моя жена — и започнал да дава нареждания за сватбата и да кани гости от околностите.

А невястата дотолкова била погълната от приготовленията, че забравила за трите старици. Сутринта в деня на сватбата тя си спомнила за тях. Но когато поискала да ги повика, разбрала, че имената им съвсем са излезли от ума ѝ. Мислила, мислила, но и така не успяла да си спомни нито едно име. Невястата толкова се натъжила, че накрая капитанът я попитал какво ѝ има. Но тя не отронила нито дума. Женихът не можел да си обясни тази нейна натъженост и помислил, че денят не е подходящ за сватба и затова я отложил за следващия ден. Но на другия ден невястата станала още по-печална, а на третия ден още по-печална и по-мълчалива. От намръщеното ѝ чело личало, че някаква мисъл не ѝ дава покой. Женихът се опитвал да я развесели, шегувал се с нея, разказвал ѝ забавни истории, но всичко било напразно. Като видял, че не могъл да я утеши, решил той самият да се развлече малко и една сутрин отишъл на лов. В гората го връхлетяла силна буря и младежът се скрил в една стара изоставена къща. В тъмнината той чул гласове:

— О, Колумбина!

— О, Колумбара!

— О, Колумбун!

— Сложете тенджерата, за да сварим качамак! Видя се, че тази проклета невеста няма да ни покани на обед!

Капитанът се взрял и видял три старици: едната от тях с мигли, които се влачели по земята, другата с устни, увиснали чак до краката ѝ и третата със зъби, стигащи до коленете.

„Сега вече знам с какво ще разсмея моята невеста — казал си капитанът. — И ако това не я развесели, тя никога вече не ще се разсмее!“

Като се върнал у дома си, казал на девойката:

— Днес в гората се скрих от дъжда в една изоставена къщурка. Влизам и какво да видя? Три старици: едната с мигли, които се влачеха по земята, втората с устни, увиснали до краката ѝ, а третата със зъбите си може да си чеше колената. Те си викаха една на друга: „О Колумбина!“, „О Колумбара!“, „О Колумбун!“

Лицето на девойката веднага се прояснило, тя се засмяла и възкликнала:

— Нареди веднага да започва сватбеният пир! Но те моля да ми разрешиш да поканя тези старици на нашия празник — те много ме разсмиват.

Така и сторили. За стариците сложили кръгла масичка, толкова малка, че дългите им мигли, устни и зъби не се забелязвали.

След обедата женихът попитал Колумбина:

— Каж ми, добра жено, защо миглите ти са толкова дълги?

— Защото много си напържах очите, за да изпреда тънка нишка.

— А на теб защо устните ти са толкова много увиснали?

— Защото много пъти си наплюнчвах пръста, за да изпреда тънка нишка? — отговорила Колумбара.

— А ти защо имаш толкова големи зъби?

— От многото възли, които вързах при преденето — каза Колумбун.

— Ето каква била работата — възкликнал капитанът и казал на жена си: — Донеси ми вретеното! — и когато тя донесла вретеното, той го взел и го хвърлил в огъня на камината.

— Никога повече в живота ти няма да те карам да предеш.

И тогава неговата едра жена заживяла спокойно и щастливо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.